

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 czerwca 2017 roku

Sąd Rejonowy w Gdyni

Wydział I Cywilny – Sekcja d.s. rozpoznawanych w postępowaniu uproszczonym

w składzie:

Przewodniczący: SSR Marzanna Stefaniuk-Muczyńska

Protokolant: sekr. Magdalena Czapiewska

po rozpoznaniu w dniu 13 czerwca 2017 r. w Gdyni

na rozprawie

sprawy z powództwa: P. (...) **Zamkniętego z siedzibą we W.**

przeciwko: **T. K.**

o zapłatę

I. zasądza od pozwanej T. K. na rzecz powoda P. (...) Zamkniętego z siedzibą we W. kwotę 2.300 zł (dwa tysiące trzysta złotych) wraz odsetkami za opóźnienie w wysokości odsetek ustawowych od dnia 22 czerwca 2016 r. do dnia 12 czerwca 2017 r.

II. oddala powództwo w pozostałym zakresie;

III. zasądzone w punkcie I świadczenie rozkłada pozwanej T. K. na 24 (dwadzieścia cztery) raty, z których pierwszych 23 (dwadzieścia trzy) raty główne są w kwocie po 100 zł (sto złotych), zaś 24 (dwudziesta czwarta) rata jest w kwocie stanowiącej sumę odsetek zasądzonych w pkt. I wyroku; płatnych do 15-ego dnia każdego kolejnego miesiąca poczynając od 15-ego dnia miesiąca następnego po uprawomocnieniu się niniejszego wyroku;

IV. odstępuje od obciążania pozwanej obowiązkiem zwrotu kosztów procesu.

UZASADNIENIE

W pozwie skierowanym przeciwko T. K. powód P. (...) w W. domagał się zasądzenia od pozwanej kwoty 2.809,24 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 22 czerwca 2016 r., tj. dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz zwrotu kosztów procesu.

W uzasadnieniu pozwu powód podał, że pozwana oraz (...) spółka z o.o. spółka komandytowo-akcyjna w W. poprzez system elektroniczny zawarli w dniu 23 stycznia 2015 r. umowę pożyczki o numerze (...), na podstawie której pozwana otrzymała określoną kwotę pieniężną. Powód wskazał też, że z uwagi na fakt, iż pomimo upływu wyznaczonego terminu nie dokonała zapłaty, w dniu 19 listopada 2015 r. spółka (...) zawarła z powodem umowę przelewu wierzytelności, na podstawie której scedowała na niego całość praw i obowiązków wynikających z umowy zawartej z pozwaną. Powód określił też, że na żądaną pozwem sumę składa się należność główna w wysokości 2.500 zł oraz skapitalizowane odsetki w wysokości 309,24 zł, na którą składają się przejęte w drodze cesji wierzytelności

odsetki wierzyciela pierwotnego naliczane zgodnie z postanowieniami umowy odpowiednio od niezapłaconej kwoty głównej wynikającej ze wskazanej wyżej umowy oraz odsetki ustawowe naliczane przez stronę powodową.

W sprzeciwie od wydanego w sprawie nakazu zapłaty pozwany wniosła o oddalenie powództwa, wnosząc o rozliczenie kwoty kapitału z uwzględnieniem dokonanych przez nią wpłat, sprawdzenie prawidłowości naliczania odsetek oraz z uwagi na jej bardzo trudną sytuację o rozłożenie spłaty na raty po 120 zł miesięcznie. Pozwana przyznała, że w dniu 23 stycznia 2015 r. zawarła umowę (...) z firmą (...) (N.) na pożyczkę 2.500 zł na okres 30 dni, której z uwagi na trudną sytuację finansową (związaną z zaciągniętym kredytem hipotecznym w (...) i gwałtowny wzrost kursu w styczniu 2015 r.) nie była w stanie zwrócić w terminie. Podała, że pomimo zadeklarowania spłaty zadłużenia po 50 zł miesięcznie, podjęta przez nią próba ugody została przez pożyczkodawcę odrzucona. Jednocześnie wskazała, iż z uwagi na fakt, że dokonana przez nią wpłata 200 zł nie została uwzględniona w rozliczeniu zadłużenia nie zgadza się zarówno z kwotą główną, która wg niej powinna wynosić 2.300 zł, jak i odsetkami, którym zarzuciła, że są dochodzone podwójnie.

W odpowiedzi na powyższe powód podtrzymał żądanie pozwu w całości, podając jednocześnie iż wyraża zgodę na rozłożenie dochodzonej należności na raty, z jednoczesnym zastrzeżeniem natychmiastowej wymagalności całej kwoty w przypadku braku płatności którejkolwiek z rat. (k. 63-64)

W piśmie z dnia 9 kwietnia 2017 r. pozwana zakwestionowała przedłożony przez powoda wyciąg z elektronicznego załącznika do umowy cesji oraz wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu, podnosząc iż przedstawione w wyciągu do umowy cesji rozliczenie jest nieprecyzyjne z uwagi na brak rozliczenia należności po wpłatach pozwanej, brak sprecyzowania odsetek (jakie, od kiedy, jakiej wysokości) i brak uzasadnienia kosztów. Nadto na rozprawie w dniu 25 kwietnia i 13 czerwca 2017 r. pozwana dodała, iż nie wie czy odsetki, których domaga się powód są zasadne, bo żądane pozwu obejmuje zarówno odsetki naliczone przez pierwotnego wierzyciela, jak i odsetki ustawowe naliczone przez powoda, zaś z wyciągów wynika także kwota 125 zł z tytułu kosztów, jednak nie jest wiadome jakie to są w rzeczywistości koszty. Zarzuciła też, że powód nie wykazał, by była ona jego dłużnikiem. Podtrzymała także, na wypadek uwzględnienia powództwa wnioszek o rozłożenie zadłużenia na raty w kwocie po 100 zł i nieobciążanie je kosztami procesu.

Wobec treści art. 505¹ kpc niniejsza sprawa rozpoznawana była w postępowaniu uproszczonym.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 23 stycznia 2015 r. pozwana oraz (...) spółka z o.o. spółka komandytowo-akcyjna w W. poprzez system elektroniczny zawarli umowę o numerze (...), na podstawie której pozwana otrzymała pożyczki kwoty 2.500 zł na okres 30 dni.

okoliczność bezsporna, nadto dowód: wydruk maila - k. 47

W zawiązku z brakiem spłaty podmiot działający w imieniu i na rzecz pozwanego wezwał pozwaną pismem z dnia 8 czerwca 2015 r. do zapłaty kwoty 4.247,21 zł, zaś pismem z dnia 31 stycznia 2017 r. podmiot reprezentujący powoda, powołując się na nabytą w dniu 19 listopada 2015 r. wierzytelność przesłał pozwanej propozycję ugody, wraz z odcinkiem do wpłaty zadłużenia w wysokości 3.871,74 zł.

dowód: pisma z dnia 08.06.2015 r. i z dnia 31.01.2017 r. - k. 53 i 71-71v

W dniu 19 listopada 2015 r. pożyczkodawca (...) spółka z o.o. spółka komandytowo-akcyjna w W. przeniósł na rzecz powoda wierzytelności wyszczególnione w załączniku nr 5 do tej umowy, wśród których wymione zostały także wierzytelności wynikające z umowy pożyczki zwartej z pozwaną. W załączniku tym zostało określone, że przelew obejmuje kwoty: 2.500 zł z tytułu kapitału, 203,35 zł z tytułu odsetek i 125 zł z tytułu kosztów.

dowód: umowa przelewu wierzytelności wraz z załącznikiem - k. 21-25

Przed dniem przelewu pozwana dokonała czterech wpłat po 50 zł każda na rzecz pożyczkodawcy - w dniu 9 marca 2015 r., 4 maja 2015 r., 29 czerwca 2015 r. i 20 lipca 2015 r.

dowód: potwierdzenia wpłat - k. 49-52

Pozwana ma 64 lat, jest emerytką. Otrzymywana przez nią emerytura wynosi 1.768 zł netto miesięcznie. Emerytura jej męża wynosi 4.303 zł netto miesięcznie, a otrzymywany przez niego zasiłek chorobowy 2.500 zł. W maju 2017 r. mąż pozwanej otrzymał wypowiedzenie umowy o pracę. Pozwana mieszka wraz z mężem w domu o powierzchni użytkowej 122 m². Nie posiada oszczędności.

Pozwana posiada zadłużenie z tytułu kredytu hipotecznego w G. (...) Banku we frankach szwajcarskich, który nie jest spłacany i z tytułu którego spłaty bank domaga się zapłaty 644.604,77 zł w drodze postępowania sądowego. Ponadto pozwana ma też kredyt w D. Banku - do spłaty pozostało 7.166,72 zł, rata wynosi 173 zł, kredyt odnawialny w M. Banku w wysokości 6.500 zł, z tytułu którego pokrywa odsetki w wysokości 50 zł miesięcznie, spłaca też zadłużenie na karcie kredytowej w tym banku w wysokości 5.300 zł po 280 zł i zadłużenie na kolejnej karcie kredytowej w wysokości 10.900 zł w ratach po 660 zł, pożyczkę w S. Banku w ratach po 100 zł (zadłużenie obecnie to 3.222,32 zł), (...) w ratach po 100 zł (zadłużenie to 1.180 zł), w K. po 190 zł (zadłużenie w wysokości 1.771 zł) i pożyczkę w C. w ratach po 100 zł (stan zadłużenia to 657 zł). Miesięczna wysokość rat spłacanych przez pozwaną wynosi 2.331,79 zł. Mąż pozwanej także posiada liczne zadłużenia, m.in. w banku (...), D. Banku, Banku (...), spółce (...), T., ProfiCredit, A., W., z tytułu których spłaca miesięczne raty w łącznej wysokości 3.033,95 zł. Miesięczne koszty utrzymania pozwanej i jej męża wynoszą 3.055,90 zł. W spłacie niektórych z rat pozwana korzysta z pomocy córki.

dowód: oświadczenie majątkowe pozwanej - k. 67-70

Sąd zważył, co następuje:

Ustalając powyższy stan faktyczny, jako wiarygodne, Sąd ocenił przedłożone przez powoda dokumenty prywatne w zakresie stwierdzonego tam zawarcia przez powoda z (...) spółką z o.o. spółką komandytowo-akcyjną w W. umowy sprzedaży wierzytelności wynikającej z pożyczki udzielonej pozwanej w dniu 23 stycznia 2015 r. W tym zakresie prawdziwość przedstawionych przez powoda dokumentów (przedłożonych w odpisach poświadczonych za zgodność z oryginałem przez reprezentującego powoda radcę prawnego) nie budziła wątpliwości Sądu ani co do faktu zawarcia umowy przelewu wierzytelności, ani co do tego, iż objęła ona także wierzytelności wynikające z przedmiotowej umowy pożyczki.

Niewiarygodne zdaniem Sądu były natomiast zawarte w tych dokumentach twierdzenia o przysługujących zbywcy wysokościach i rodzajach należności względem pozwanej. W tym zakresie, poza samymi twierdzeniami zbywcy powód nie przedstawił w sprawie żadnych dowodów, które mogłyby stanowić potwierdzenie zgodności tych twierdzeń z rzeczywistym stanem rzeczy. W szczególności powód nie przedłożył treści samej umowy pożyczki zwartej przez zbywcę wierzytelności z pozwaną, a której treść, wg twierdzeń zawartych w uzasadnieniu pozwu stanowiła podstawę naliczania sumy skapitalizowanych odsetek objętych żądaniem pozwu. Z dokumentów przedstawionych przez powoda nie wynikała zaś ani wysokości poszczególnych kwot odsetek żądanych od pozwanej ani tego wg jakiej stopy procentowej zostały one naliczone, za jaki okres czasu i od jakich kwot. W tym zakresie powód nie przedstawił nawet twierdzeń o okolicznościach faktycznych poprzestając jedynie na wskazaniu, iż suma 309,24 zł obejmuje przejęte w drodze cesji wierzytelności odsetki wierzyciela pierwotnego naliczane zgodnie z postanowieniami umowy odpowiednio od niezapłaconej kwoty głównej wynikającej ze wskazanej wyżej umowy oraz odsetki ustawowe naliczane przez stronę powodową.

Z uwagi na powyższe w zakresie kwoty 309,24 zł żądanie pozwu Sąd ocenił jako całkowicie nieudowodnione.

Niezasadne było także żądanie pozwu w zakresie żądania zapłaty sumy kapitału przekazanego pozwanej przez pożyczkobiorcę w pełnej wysokości. Pozwana przedłożyła bowiem, niekwestionowane przez powoda dowody czterech

wpłać po 50 zł każda należności na rzecz pożyczkobiorcy. Dokumenty te, w ocenie Sądu, w jednoznaczny sposób dowodziły zaś, iż w tym zakresie objęte żądaniem pozwu roszczenie wygasło na skutek jego spełnienia przez pozwaną.

Natomiast w pozostałej części, w świetle ustalonego w sprawie stanu faktycznego, powództwo podlegało uwzględnieniu. W zakresie kwoty kapitału w wysokości 2.300 zł pozwana bowiem nie tylko nie wykazała, by świadczenie wynikające z zawartej przez nią umowy pożyczki spełniła, ale wręcz przeciwnie - przyznawała, że w tej właśnie wysokości pożyczka nie została przez nią spłacona. W zakresie tej należności roszczenie powoda znajdowało zatem oparcie w przepisach kodeksu cywilnego regulującego umowę pożyczki (art. 720-724 kc). Powodowej spółce przysługiwała także - jak już to wyżej wskazano - legitymacja procesowa czynna do dochodzenia tej należności, albowiem pożyczkodawca dokonał na jego rzecz skutecznej w tym zakresie cesji wierzytelności.

Uznając, że roszczenie powoda, w zakresie żądania zapłaty dochodzonej pozwem kwoty 2.300 zł wraz z odsetkami za opóźnienie w zapłacie tej kwoty żądanymi od dnia wniesienia pozwu podlegało uwzględnieniu, a jednocześnie w niniejszej sprawie zachodził uzasadniony wypadek o jakim mowa w art. 320 kpc, o sposobie spełnienia świadczenia na rzecz powoda Sąd orzekł na podstawie powołanego przepisu. Przepis art. 320 kpc przyznawał bowiem sądowi możliwość orzekania o sposobie spełnienia świadczenia w sposób bardziej dogodny dla zobowiązanego, aniżeli wynikałoby to z regulacji prawa materialnego. (tak też Maria Jędrzejowska w: „Komentarz do kodeksu postępowania cywilnego. Część pierwsza. Postępowanie rozpoznawcze; pod redakcją T. Erecińskiego, Warszawa 2003 Wydawnictwo Prawnicze LexisNexis, wydanie IV zmienione – teza 1 do art. 320 kpc). W ocenie Sądu, sytuacja pozwanej – w szczególności jej stan majątkowy - była tego rodzaju, że spełnienie zasądzonego świadczenia bez rozłożenia go na raty byłoby zbyt utrudnione, przez co wręcz niemożliwe. Zdaniem Sądu za zastosowaniem powołanego wyżej przepisu art. 320 kpc przemawiał również cel, w którym go ustalono, a mianowicie umożliwienie pozwanej wykonania wyroku w sposób dobrowolny, bez angażowania organów egzekucyjnych i tym samym bez powiększania zadłużenia pozwanej o kolejne związane z tym koszty. W opinii Sądu, postawa pozwanej, która w trakcie całego procesu nie tylko deklarowała chęć spłaty zadłużenia w ratach, ale też dokonała uregulowania części zadłużenia jeszcze na etapie postępowania przedsądowego, po tym gdy wystąpiła do pożyczkodawcy z wnioskiem o rozłożenie pożyczki na raty - uzasadniało skorzystanie z uprawnienia określonego tym artykułem. Rozstrzygając w powyższy sposób Sąd miał także na względzie, iż w sprawie niniejszej było to o tyle bardziej uzasadnione, iż rozłożeniu na raty roszczenia dochodzonego pozwem nie tylko nie sprzeciwiał się też pozwany, ale wprost wniosek pozwanej aprobował. Wprawdzie wnosił on o zastrzeżenie rygoru natychmiastowej wymagalności w przypadku opóźnienia w spłacie rat przez pozwaną, jednakże w tym zakresie wniosek powoda nie zasługiwał na uwzględnienie. Wskazać bowiem należy, iż skoro wyrok Sądu w sposób stanowczy, jednoznaczny i ostateczny rozstrzyga spór między stronami, to nie może być on orzeczeniem warunkowym.

Z uwagi na powyższe, w oparciu o przepis art. 720 §1 kc w zw. z art. 481 §1 kc Sąd zasądzi od pozwanej na rzecz powoda kwotę 2.300 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia poprzedzającego wydanie wyroku, tj. do dnia 12 czerwca 2017 r. Z wyżej powołanych względów, Sąd na podstawie art. 320 kpc rozłożył zasądzone od pozwanej w punkcie pierwszym świadczenie na 24 raty, orzekając, jak w punkcie trzecim wyroku. Zaproponowana przez pozwanego wysokość rat, w kwocie po 100 zł miesięcznie, odpowiada rzeczywistym możliwościom finansowym pozwanej.

W pozostałym zakresie powództwo zostało oddalone z uwagi na jego niewykazanie (w zakresie roszczenia obejmującego skapitalizowaną sumę odsetek) oraz z uwagi na jego spełnienie (w zakresie kwoty 200 zł).

Trudna sytuacja pozwanej została uwzględniona przez Sąd również w zawartym w pkt. IV wyroku rozstrzygnięciu o kosztach procesu, w którym to Sąd na podstawie art. 102 kpc odstąpił od obciążania pozwanej obowiązkiem zwrotu na rzecz powoda kosztów należnych powodowi w wyniku stosunkowego rozdzielenia tych kosztów, z uwagi na częściowe jedynie uwzględnienie powództwa. Rozstrzygając w ten sposób Sąd miał na uwadze, iż w chwili obecnej sytuacja majątkowa pozwanej, z uwagi na wielość i wysokość wymagalnych zobowiązań przemawia za odstąpieniem przez Sąd od obciążania pozwanej tymi kosztami; szczególnie że od samego momentu powstania opóźnienia w spłacie pożyczki pozwana nie tylko deklarowała wolę spłaty zadłużenia w ratach, ale też zaczęła dokonywać na rzecz pożyczkobiorcy częściowych wpłat